

protože již první soud podle skutečného stavu uvedl v rozsudkovém nálezu správné jméno žalobkyně a protože tak činí i její právní zástupce v rekursu, přikládá plnou moc Anny Š-ové, datovanou dnem 1. července 1927, t. j. dnem, kdy byla žaloba podána.

Čís. 7631.

Předpis § 82 ex. ř. neplatí pro exekuční tituly ve smyslu posledního odstavce nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, R I 1099/27.)

Soud první stolice (okresní soud v Ch.) povolil exekuci na základě notářského spisu sepsaného ve Vídni dne 8. března 1904. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle cizozemského exekučního titulu může za předpokladů §§ 79 a 80 ex. ř. povolit exekuci podle § 82 ex. ř. jenom sborový soud první stolice. Okresní soud byl pro povolení exekuce věcně nepřislušným.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by znova rozhodl o rekursu.

Důvody:

Podle posledního odstavce vládního nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. jsou exekuční tituly, jež vznikly až včetně do 28. října 1918 v území rakouského státu, co do vykonatelnosti v území československého státu postaveny na roveň zdejšími (domácími) exekučními titulům. Je proto notářský spis sepsaný ve Vídni dne 8. března 1904 pokládati za zdejší exekuční titul a neplatí o něm předpis § 82 ex. ř. Přináležejí proto rekursnímu soudu, by přezkoumal ostatní uplatněné rekursní důvody.

Čís. 7632.

Ručení podle § 1320 obč. zák.

Pokud ručí chovatel velkého psa za to, že se pes, pobíhaje na ulici, dostal pod kola automobilu, následkem čehož se automobil poškodil.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv I 515/27.)

Velký řeznický pes žalovaného, pobíhaje volně po živé ulici města Teplice-Šanova dostal se pod automobil a byl jím přejet. Automobil následkem přejetí psa stočil se od svého směru do leva, vjel na hydrant a poškodil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti majiteli psa neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o volací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by řízení doplnil a vynesl nový rozsudek.

D ů v o d y:

Dovolání napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., nikoli neprávem. Dokud jde o právní stránku (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) jedná se zde o ručení za škodu způsobenou zvířetem podle § 1320 obč. zák. v doslovu třetí dílčí novely. Jak z materialii k této novele (str. 395 až 397) vidno, setrval zákonodárce i v novele na zásadě ručení za škodu zaviněnou, nestanovil ručení za výsledek, změnil však ve prospěch poškozeného dřívější zákon potud, že uložil chovateli zvířete břímě průvodní o tom, že se postaral o »potřebné« opatření zvířete neb o dohled na ně. Potřebnou péčí sluší rozuměti (materialie str. 395) opatření, jež lze rozumně očekávat podle mínění běžného ve styku společenském se zvířetem na potřeby denního života a ruchu v tom kterém místě. Potřebná míra opatření musí býti posuzována objektivně, dlužno žádati od chovatele zvířete takový stupeň opatrnosti, jaký lze žádati na člověku obyčejných schopností (§ 1297 obč. zák.). Byť i zřejmo bylo z těchto zákonodárných motivů, že nemá býti přepínána ručební povinnost chovatele zvířete, nelze s druhé strany ve shovívavosti jíti tak daleko, jako jde odvolací soud mylným právním náhledem, že chovatel zvířete ručí jen za útočné jednání zvířete a že pes mírný nemotorně a pomalu se pohybující nepotřebuje stálého opatrování a dohledu a že není příčiny, proč by psu na venku nebylo dopřáno hojně volného pohybu, a že škodu způsobenou přejetím psa pobíhajícího volně po ulici možno zpravidla považovati za nahodilou, za niž nikdo neodpovídá. Ve větším venkovském městě, jímž jsou Teplice, kde ruch a provoz různých dopravních prostředků je velice čilým, nelze připustiti, by chovatel velkého řeznického psa nechal ho volně po ulici pobíhati, by se mu povozy, zejména rychle jedoucí automobily a velocipedy musily vyhýbati, neboť takové nutné a zpravidla náhlé vyhýbání se zahrnuje v sobě vždy nebezpečí pro bezpečnost osob, jak jedoucích tak i těch, jež ulici přecházejí nebo jinak jí používají, tak i dále nebezpečí pro majetek a to jak pro povozy samy, tak i pro majetek třetích osob, na něž povozy mohou najeti. § 1320 obč. zák. nerozeznává zvířata podle jejich povahy, zda jsou povahy mírné, či zlé, chovatel každého zvířete zodpovídá za škodu zvířetem způsobenou, pokud neprokáže, že učinil opatření neb vykonal dohled, potřebný k odvrácení škody, bez ohledu na to, zda škoda vznikla útokem zvířete, či jiným chováním se zvířete. Kdyžte nesporno, že řeznický pes žalovaného měl úplnou volnost pobíhati v ulici města Teplice-Šanova, vysvítá z toho, že nebylo opatření jeho chovatele a jeho dohled takovým, by se vyvarováno bylo škodě, která může psem na majetku (povozech) býti způsobena. Podle § 1297 obč. zák. měl si chovatel psa uvědomiti, že velký řeznický pes, byť i nebyl zlé povahy, může i jinak lidi poškoditi, a proto měl brániti jeho volnému, doзору prostému pobíhání po ulici, jež není určena pro podobné reje řeznických psů, buď uzavřením na dvoře nebo jiným vhodným opatřením, jehož vyžadovala povaha věci. Žalovaný se ani nebránil námitkou, že učinil opatření, překážející volnému pobíhání psa na ulici, a neprokázal tudíž, že se tak zachoval, jak § 1320 obč. zák. chovateli psa předpisuje. Poukaz na mírnou povahu psa nikterak ho neomlouvá.

Když pak žalobci vznikla škoda na automobilu tím, že pes žalovaného přeběhl ve směru jízdy s pravé strany a při tom se dostal pod automobil a byl levým předním kolem přejet, čímž se stalo, že auto najelo na hydrant a se poškodilo, ač jinak žalobce jel rychlostí mírnou, mírným uličním tempem, zodpovídá chovatel psa za tuto škodu, bude-li zjištěno, že automobil, najev na psa, se stočil od svého směru do leva, třebaže se nepodařilo žalobci prokázat původní tvrzení, že se pes vrhl celou tíhou svého těla na levé přední kolo a že automobil následkem veliké síly nárazu psa vjel na hydrant. Dlužno však zjistiti, zda mezi volným dozoru prostým pobíháním psa po ulici, majícím původ v neopatření psa způsobem zákonu odpovídajícím a mezi poškozením auta následkem vpletení se psa pod kolo auta, byla příčinná souvislost. Bude-li zjištěna, jest chovatel psa, žalovaný, povinen hraditi škodu, vzniklou tím majiteli automobilu. Dlužno dále zjistiti, zda škodu částečně spolu nezavinil i šofér automobilu tím, že snad automobil včas nezastavil anebo se psu náležitým způsobem nevyhnul. Následkem svého mylného právního nazírání na věc (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nezjistily nižší soudy okolnosti tuto uvedené a zůstalo proto řízení kusým (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), jak právem dovolatel vytýká. Bylo proto zrušiti rozsudek odvolacího soudu podle § 510 c. ř. s. a poněvadž se bez řízení před procesním soudem obejít nelze, i rozsudek prvního soudu a věc tomuto soudu odkázati s poukazem, by řízení podle směrnic shora uvedených doplnil a nový rozsudek vynesl, aniž bylo potřebí zabývati se dovolacím důvodem podle § 503 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 7633.

Manželčin nárok proti manželu na výživu jest povahy pouze soukromoprávní. Platným a závazným jest smír, jímž se manželka při dobrovolném rozvodu úplně zřekla nároku proti manželu na výživné, neméně i smír, jímž se manželka při dobrovolném rozvodu spokojila místo plného výživného pouze příspěvkem na výživu, nedosahujícím výše potřebné ku hrazení slušné výživy.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv I 525/27.)

Smírem ze dne 22. května 1920 při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože zavázal se manžel platiti manželce výživné měsíčních 200 Kč. Manželka prohlásila v odstavci 6. protokolu o smíru: »Žalovaná prohlašuje, že jest tímto smírem uspokojena se všemi dalšími nároky majícími jakýkoliv titul, zejména nároky dědičnými«. Tvrdíc, že se její zdravotní stav zhoršil, takže jest neschopna zaměstnání, a že se manželovy příjmy zvětšily, domáhala se manželka na manželi zvýšení výživného o měsíčních 330 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Manželčin nárok proti manželu na výživu jest povahy ryze soukromoprávní, nikoli veřejnoprávní. Kdyby měl vyživovací nárok manželčin